

Paprašyta pasidalinti mintimis apie Moterų konferenciją, vykusią rugsėjo pabaigoje, iš pradžių pasijutau keistai - lyg neturėčiau ką pasakyti. Tačiau ne todėl, kad ji man nieko nedavė! Širdis iki šiol pilna įspūdžių, minčių ir svarstymų, prisiminimų bei mėginimų „įlieti“ visa tai į savo kasdienybę. Taigi, vidus kupinas. Tikrai jaučiu, kad ši moterų konferencija man DAVĖ. Ir daug. Ir kadangi esu labiau jausmo žmogus, tiesiog džiaugiasi tuo atgaivos ir ramybės pojūčiu, užplūdusiu po to savaitgalio. Dabar suprantu, kad tas keistas jausmas - lyg neturėčiau ką pasakyti - kilo iš to, jog iki dabar pati sau neįvardinau, KĄ man konferencija davė. Taigi, man pačiai tai yra gera proga racionaliau į tai pažvelgti ir pamatyti, kaip Dievas mane lietė.

Labiausiai mane palietė pagrindinė konferencijos tema - apie molinius indus. Žinojau tas Rašto eilutes, kuriose sakoma, jog „aš visa galiu tame, kuris mane stiprina“, ar kad „aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus“. Yra ir eilučių iš giesmių, kuriose išpažįstama: „silpnas aš esu; visa, ką turiu - atiduodu Tau“... Ir daugybė daugybė kitų. Ir, atrodytų, turėtume suvokti savo silpnumą, atiduoti jį Dievui ir leisti Jam būti stipriam mūsų silpnume. Tačiau man norėjosi būti stipriai. Ne dėl savo ego patenkinimo. Norėjosi būti tvirtai, neabejojančiai, nesvyruojančiai, kupinai dvasios stiprybės ir gebėjimo atiduoti save kitiems krikščionei. Norėjosi būt gerai tarnaujančia, sugebančia kažką išties rimto daryti Jo garbei. Norėjosi. Bet nesisekdavo. Nes neišvengiamai susidurdavau su savo, kaip molinio namelio, plyšiais, skylėmis ir įtrūkimais,- su savo trūkumais ir silpnybėmis. O tada klausimų lavina sau: kodėl? kodėl? kodėl? Ar aš neverta tokia tarnauti Dievui? Ar jam bereikia manęs tokios? Kodėl aš negaliu būti stipri?...

Debbie vesta tema padėjo man į visa tai pažvelgti kitu kampu. Iš Dievo perspektyvos. Viešpats mūsų sukūrimui nepasirinko plieno ar tuo labiau - aukso, sidabro. Jis sukūrė mus iš molio. Nelabai išvaizdaus, nelabai patvaraus... Ir tikrai žinojo šios medžiagos savybes, paskirdamas mus būti molio indais. Dievas nenorėjo mūsų idealių - tuomet mums paprasčiausiai Jo nebereiktų. Dievui reikia mūsų silpnų, netobulų. Būtent tokių mūsų Jam reikia! Iki šios konferencijos man atrodė, jog suvokiu ir priimu savo netobulumą, ribotumą. Bet į tai žvelgiau iš savo troškimų pusės, ne iš Dievo. Ir tai vedavo prie nusivylimo savimi ir rankų nuleidimo.

Ačiū... Jurga

Parašė Jurga Jalianiauskiėnė

Antradienis, 11 Spalis 2005 18:13 - Atnaujinta Penktadienis, 21 Spalis 2005 11:54

Dabar įžvelgiu tame ne savo, o Viešpaties troškima: tik mūsų silpnume Jis gali parodyti save, sklisti ir veikti. Jei patys iš savęs viską sugebėtume ir atliktume nepriekaištingai, tai kokia čia Dievo dalis? Koks Jo nuopelnas? Ir kad ir kaip absurdiška iš pradžių gali pasirodyti, bet Dievo šviesa iš tiesų labiausiai matoma tame moliniame namuke, kuris turi daugiausia plyšių ir skylių...

Nėra lengva pripažinti savo silpnumą, nusižeminti. Ir nežinau, ar nuo šiol man bus lengviau tai padaryti. Bet žinau viena - aš supratau, kad Dievui nereikia manęs tobulos. Kad Jis nepyksta, kai neįstengiu su kažkuo susidoroti pati. Kad Jis nereikalauja „užkamšyti“ savo namelio plyšių ir tik tuomet mėginti tarnauti Jam... Jam reikia manęs tokios, kokia esu. Net jei pati sau atrodau apgailėtina „skylėta“, galbūt Dievas žvelgia į mane ir džiaugiasi, kad tokioje daugybėje sričių galėsi man parodyti savo meilę, globą ir rūpestį... Konferencijos tema man padėjo suvokti, kad visa, ką aš turiu padaryti susidūrusi su savo netobulumu,- atiduoti tai Dievui ir leisti JO šviesai sklisti toje vietoje, leisti JO galybei, stiprybei ir tobulumui spindėti toje kiaurymėje. Iki šiol susidūrimas su savo trūkumais buvo kelio pabaiga (kaltinau save ir nuleisdavau rankas). Dabar suprantu, kad tokie susidūrimai - tik kelio pradžia. Nes tuomet prasideda atkarpa, kai veikiu nebe aš, o Dievas...

Ačiū Jums, už gerą (ir naudingą!) konferenciją. Ačiū Aukščiausiam, kad leido naujai suvokti save ir Jį. Viešpats myli mus stipresnes ir silpnesnes, drąsias ir uždaras, aktyvias ir drovias, ir nori mumyse veikti, - tik leiskime Jam!

Su Dievu

Jurga Jalianiauskiėnė, VLKB